

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **D.K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2016, č. j. MSK 71999/2016,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 6.2.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín ze dne 20.4.2016 č. j. OSČ/29389/2016 o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm nejsou všechny ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Poznamenal, že je mu kladeno za vinu, že k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku. Z výroku však nevyplývá ustanovení, které by stanovovalo protiprávnost takového stavu. Ve výroku je relevantní toliko odkaz

na § 125c odst. 1 písm. k) a § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, ovšem obě tyto normy lze nepochybně označit za blanketní. Výrok tedy nevyhovuje požadavkům na

určitost, neboť z něj není zřejmé ustanovení zakládající protiprávnost údajného přestupku. Dále žalobce namítal nesprávnost postupu správního orgánu I. stupně, který mu neposkytl lhůtu na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, o kterou požádal na ústním jednání. Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, který uvedenou námitku uplatněnou v odvolání neshledal důvodnou a vyslovil názor, že se žalobce mohl se spisem seznámit ve lhůtě od doručení předvolání do nařízeného jednání, kdy tato lhůta byla necelý měsíc dlouhá. Podle žalobce je naopak standardní, že pokud o to účastník řízení požádá, správní orgán po ústním jednání poskytne lhůtu k seznámení se s podklady a vyjádření se k nim a tato lhůta bývá okolo pěti pracovních dnů, což nepochybně platí i pro Městský úřad Nový Jičín. Žalobce navrhl provést důkaz analýzou praxe Městského úřadu Nový Jičín, z níž vyplyne, že je praxí tohoto úřadu lhůtu poskytnout. Stanovení lhůty k dodatečnému vyjádření se ke spisu by neohrozilo ani průběh řízení. Správní orgány obou stupňů ani dostatečně neodůvodnily, proč žalobci přiměřená lhůta k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí poskytnuta nebyla.

Žalobce rovněž namítal nesprávnost měření rychlosti s tím, že došlo k odrazu radarových paprsků od kovových ploch, nacházejících se uprostřed vozovky, tedy při měření vznikla nežádoucí reflexe, která způsobila odchylku měření. Žalobce uvedl, že žalovaný zhodnotil jeho vyjádření pouze jako hypotetickou variantu děje a ztotožnil se s postupem prvoinstančního správního orgánu, jenž reflexy vyloučil na základě záznamu o přestupku, ověřovacího listu rychloměru a osvědčení policisty dokládajícího jeho odborné proškolení k dané činnosti. Žalobce namítal, že správní orgán není odborníkem v oblasti technického fungování rychloměru a měl proto vyhovět jeho důkaznímu návrhu a provedené měření nechat přezkoumat výrobcem rychloměru případně jinou odborně způsobilou osobou. Ověřovacím listem rychloměru nelze v žádném případě vyloučit vznik nežádoucí reflexe, ověřovací list pouze potvrzuje fakt, že byl rychloměr jako měřidlo řádně ověřen, avšak k měření rychlosti jej lze používat pouze za dodržování návodu k obsluze. Neomylnost obsluhy rychloměru nemůže prokázat ani osvědčení o proškolení obsluhy rychloměru. Správní orgány žádnými relevantními důkazy nevyvrátily možnost vzniku nežádoucí reflexe. Napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce dále uvedl, že v odvolání namítal, že bylo nezákonně manipulováno se snímkem, který byl pořízen rychloměrem, kdy do něj byly vloženy čáry, které měly zakrýt nedostatky měření. K tomu navrhoval provést důkaz výpovědí svědka příslušníka Policie ČR, který zpracovával a manipuloval se snímkem. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že dané úpravy se snímkem nepovažuje za manipulaci s ním, ale za odbornou činnost, která zcela přísluší policistům, jimiž bylo měření rychlosti provedeno, kdy jde o nedílnou součást práce s měřičem rychlosti a že nemá žádné oprávněné pochybnosti o nepozměnění dat a proto neakceptoval jeho návrh na provedení výsledku zpracovatelem záznamu o přestupku. Žalobce namítal, že se snímkem posléze nemanipuluje obsluha rychloměru, která prováděla měření, tudíž je tvrzení žalovaného nepravdivé. Žalovaný své tvrzení o tom, že je přesvědčen, že nebylo se snímkem manipulováno, nepodložil žádným relevantním důkazem. Rovněž namítal, že k navrhovanému důkazu originálem snímku z rychloměru se žalovaný nevyjádřil vůbec a takto zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důkazů, resp.

jedná se o tzv. opomenutý důkaz. Rovněž se nedostatečně vypořádal s navrhovanými důkazy, a to návodem k obsluze a vyjádřením výrobce radaru. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále namítal, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť bylo měřeno v zatáčce, což je dle návodu zakázáno. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval provést důkaz návodem k obsluze a rekonstrukci děje, aby prokázal, kde skutečně bylo měření provedeno a že tento úsek je zatáčkou. Žalovaný provedl blíže neprokázaný náhled na tutéž mapu za pomoci týchž webových stránek se zadáním GPS souřadnic uvedených v záznamu o přestupku a konstatoval, že nalezené místo se neshoduje s místem, které uvádí žalobce, ale že byl nalezen rovný úsek, proto nemá pochyb o správnosti místa měření. Dle žalobce žalovaný své tvrzení o údajné dokazování neopřel o žádný relevantní důkaz, pouze uvedl, že zadal GPS souřadnice do určitého portálu, avšak toto ničím neprokázal. Žalobce dále namítal, že místo uvedené v záznamu o přestupku není skutečným místem spáchání přestupku, že bylo s místem spáchání přestupku nedovoleně manipulováno, kdy bylo posunuto o několik stovek metrů dál, aby mohlo být považováno za správné. Žalobce má za to, že sbíhajícimi čarami zaznamenanými do fotografie pořízené rychloměrem z místa měření prokázal, že se jedná o zatáčku, zachycenou na snímku z rychloměru. Žalovaný jím navržené důkazy odmítl jako nepřípadné. Žalobce žalovanému vytkl, že se nedostatečným způsobem vypořádal s jeho námitkou a nedůvodně neprovedl navrhované důkazy, a to i rekonstrukcí děje k prokázání, kde skutečně mělo být měření rychlosti prováděno.

Žalobce dále namítal, že z provedeného měření není zřejmé, které vozidlo mělo být radarem vlastně měřeno, neboť na snímku pořízeném rychloměrem se nacházejí dvě vozidla. Poukázal na to, že v odvolání namítal, že bylo změřeno protijedoucí vozidlo a navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí zasahujících příslušníků Policie ČR, kteří měření prováděli. Žalovaný tyto námitky odmítl, žalobce k tomu uvedl, že nelze odkazovat na vyplněnou registrační značku v záznamu o přestupku, neboť tu vyplňuje právě obsluha radaru, nikoliv samotný radar, tudíž v pochybení obsluhy rychloměru, je zaznačena i chybná registrační značka. Žalovaný opět nevyločil možnost změření jiného vozidla žádným důkazem. Žalovaný sám uvedl, že nemůže s určitostí vyloučit, že by se na snímku nenacházelo žádné jiné vozidlo, tudíž ani sám žalovaný nepostavil skutkový stav najisto. Žalovaný opět žádnými relevantními důkazy nevyvrátil jeho tvrzení a ani s jeho námitkami dostatečně nevypořádal.

Žalobce namítal, že předmětné vozidlo v době změření neřídil, s tím, že se spolujezdcem se před zastavením změřeného vozidla policisty vyměnil. Nemůže být proto trestán za přestupek, který nespáchal. Žalovaný jeho tvrzení neuvěřil, ačkoliv k tomu neměl žádný důvod a argumentoval, že danou věc nenamítal dříve. Žalobce zdůraznil, že z důvodu nedání potřebné lhůty k vyjádření mu bylo znemožněno se k celé věci komplexně vyjádřit. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s uvedenou námitkou.

Žalobce rovněž namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením je spojen též bodový postih. Žalovaný tuto vadu aproboval a jeho rozhodnutí je tak nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu.

Dále žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno přesné stanovení formy zavinění, ve výroku je pouze konstatováno, že „tímto

jednáním z nedbalosti porušil ust. ...“, určení formy zavinění je významná okolnost, důležitá i pro hodnocení stupně společenské nebezpečnosti. Forma zavinění je správním orgánem upřesněna v odůvodnění jako „přínejmenším nedbalost vědomá“. Takto stanovenou formou nelze nahradit požadavek stanovení určité formy zavinění ve výroku. Na základě takovýchto vad výroku se rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Nadto správní orgán nemá žádných důkazů o tom, že by se skutečně jednalo o nedbalost vědomou. Tuto nedbalost správní orgán I. stupně ani blíže neodůvodnil. Formulace správního orgánu I. stupně vypovídá o tom, že správní orgán přesnou formu zavinění nezjistil, neboť připustil, že se mohlo jednat i o úmyslnou formu zavinění, ačkoliv k tomu nemá dostatek důkazů. Alternativní závěr o formě zavinění je nepřípustný. Dané rozhodnutí je proto nezákonné. Forma zavinění musí být určena jednoznačně.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K tvrzeným vadám výroku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 304/2015-40, který při řešení obdobného případu kromě jiného uvedl, že k zákonem předpokládané identifikaci porušeného ustanovení právní povinnosti plně postačí, je-li toto porušení blíže specifikováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opačný výklad předestřený stěžovatelem by byl přepjatým formalismem. Plně proto postačí, jak uvedl v napadeném rozsudku krajský soud, pokud konkrétní ustanovení zvláštního zákona, k jejichž porušení došlo, jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí či je lze z napadeného rozhodnutí jako celku dovodit alespoň v jejich slovním vyjádření, konec citace. Žalovaný poznamenal, že v projednávané věci je příslušné ustanovení zvláštního právního předpisu (§ 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., resp. § 36 odst. 1 téhož zákona) uvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Současně je skutek popsán ve výroku zcela jednoznačně a nepochybně tak, že řidič „k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku“. Materiální znak přestupku (ohrožení zájmů společnosti) je pak odůvodněn na straně 5 prvostupňového rozhodnutí.

K právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je toto právo účastníka zachováno v případě, je-li již v předvolání k ústnímu jednání poučen o tom, že toto právo bude moci uplatnit u tohoto ústního jednání. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Dle žalovaného nevyhovění požadavku žalobce na poskytnutí další dodatečné lhůty po ústním jednání jej nijak nezkrátilo na jeho právech, a to jednak protože se jednalo o skutkově velmi jednoduchou věc, přičemž skutkový stav byl prokazován pouze listinnými důkazy a také proto, že žalobce nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby se sám nebo prostřednictvím své zmocněnkyně seznámil s obsahem spisu již před ústním jednáním, což sice nebylo jeho povinností, avšak hodlal-li využít práva vyjádřit se k podkladům, očekávala se od něj určitá minimální součinnost alespoň v tom směru, že se s těmito podklady seznámí v takovém časovém předstihu, aby byl schopen se k nim v určené lhůtě vyjádřit. Tato lhůta byla nicméně ukončena ústním jednáním. Nebyl-li žalobce schopen takového vyjádření ihned po seznámení se s těmito podklady při samotném ústním jednání, měl zaručeno právo nahlížet do spisu neomezeně již od počátku řízení, a tak se na jednání připravit. Dále žalovaný uvedl, že jak správním orgánům, tak i zajisté soudům je známo z úřední činnosti, že Š. Š. patří k okruhu obecných zmocněnců, jejichž klienty v navazujících soudních řízeních zastupuje tentýž advokát Mgr. Jaroslav Topol, přičemž postup, kdy se zmocněnec sice dostaví k ústnímu jednání, ale k věci se nevyjádří nebo vyjádří se zcela obecně a následně žádá lhůtu pro písemné vyjádření, je jednou z hojně

využívaných „zdržujících“ taktik na hranici (či za hranicí) obstrukce. Vzhledem k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení nemohou správní orgány takový postup akceptovat, a také tak běžně nečiní. Žalovanému není známo, že by standardem byl opačný postup, jak namítá žalobce. Dále žalovaný poznamenal, že zvolil-li si žalobce namísto advokáta, jakožto profesionála, k zastupování obecného zmocněnce, u něhož není žádná záruka odborné ani morální způsobilosti, navíc s bydlištěm v U. B., značně vzdáleným jak od bydliště žalobce (Č.), tak od sídla správního orgánu, u něhož je přestupek projednáván (Nový Jičín), je to pouze a jen jeho vlastní odpovědnost a náklady a komplikace s tím související jdou výlučně k jeho tíži.

K námitce o vzniku nežádoucí reflexe žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zdůraznil, že správní orgány nejsou povinny důkazně vyvracet zcela nepodložené tvrzení žalobce, že došlo k reflexi, kteréžto tvrzení žalobce nikterak nezdůvodňoval a jde tedy o čirou spekulaci. § 56 správního řádu předpokládá, že úřední osoby, vykonávající veřejnou správu v určitém oboru, mají určité odborné znalosti, byť nikoli na znalecké úrovni a jsou tedy oprávněny i k základnímu odbornému posouzení snímku z rychloměru. Neakceptace důkazního návrhu opatřením originální fotografie z rychloměru žalovaný uvedl, že tato není v odůvodnění výslovně konstatována, nicméně z předestřené argumentace žalovaného jako celku jednoznačně plyne, že považuje snímek za nepozměněný oproti originálu. Rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné. Není pravdou, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou neprovedení důkazu návodem k obsluze a vyjádřením výrobce rychloměru. S těmito námitkami se vypořádal na straně 4 pod bodem ad 2. K námitce, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, žalovaný uvedl, že je nepřijatelný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016-30, neboť ten se týkal situace, kdy bylo třeba prokázat určité negativní skutečnosti a z tohoto důvodu zachytit úplnou grafickou podobu internetové stránky, nikoli pouze samotný text. O takovou situaci se v dané věci nejedná. Tvrzení žalobce, že místo přestupku je ve skutečnosti odlišné od toho, jak je specifikují souřadnice GPS, uvedené v záznamu z rychloměru, a že tyto souřadnice byly přepsány, jsou čirou spekulací. K tvrzení, že bylo měřeno jiné vozidlo zachycené na snímku, žalovaný poukázal na záznam z rychloměru, z něhož vyplývá, že bylo měřeno ve směru „odjezd“, tj. byla měřena vozidla od rychloměru se vzdalující, nikoli k rychloměru se přibližující. Nemohlo být tedy změřeno vozidlo jedoucí v opačném směru, než vozidlo žalobce. K námitce o záměně řidiče změřeného vozidla, žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že z úřední činnosti je mu známo, že obecní zmocněnci z okruhu osob, jejichž klienty následně v soudních řízeních zastupuje též advokát, uvádějí opakovaně v různých případech a zpravidla až ve fázi odvolacího řízení osobu J. P. jako údajného řidiče, se kterým si obviněný měl za jízdy vyměnit místo ve vozidle, resp. svědka, který má potvrdit např. existenci přenosné dopravní značky s vyšší dovolenou rychlostí či jiných okolností. To podle žalovaného jen podporuje závěr o tom, že jde o tvrzení nejen absurdní a zcela nepravděpodobné, ale i záměrně smyšlené a svou povahou obstrukční. K neuvedení bodového postihu ve výroku, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 163/2016-39. K námitce ohledně formy zavinění, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 303/2016.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od

doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 28.1.2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 28.1.2016 v 17:05 hodin v katastru obce Libhošť, směr jízdy Nový Jičín – Libhošť, N49°36'45", O, E12°03'24,7"řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, vozidlo značky Audi, RZ X, kdy mu radarovým zařízením RAMER 10C byla změřena rychlost jízdy 123 km/h, po odečtu odchylky 4 km/h, je výsledná rychlost jízdy vozidla 119 km/h, v místě kde je stanovena rychlost jízdy 90 km/h, číslo snímku 9868. Řidič užil k jízdě vozidlo, které nemá platnou technickou kontrolu – platnost do 17.9.2015. Řidič požádal o zaslání věci ke správnímu řízení. Žalobce v rámci vyjádření uvedl do oznámení – nesouhlasím. Oznámení nepodepsal.

Součástí spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace s detailem registrační značky změřeného vozidla a údajů o místě měření – Příbor – Dub, silnice I/48, číslo snímku z měřiče 9868, čas měření 17:05 hodin, dne 28.1.2016, směr odjezd, označení výrobního čísla rychloměru RAMER 10C, výrobní číslo 10/0008. Osobnímu vozidlu registrační značky X byla naměřena rychlost 123 km/h. Ze snímku je patrné, že vozidlo jede v levém jízdním pruhu. Žádné další vozidlo na snímku není. V daném místě byla dovolená rychlost jízdy 90 km/h. V úředním záznamu ze dne 4.2.2016 č. j. KRPT-22918-2/PŘ-2016-07-04-06, který sepsal pprap. M. K. je uvedeno, že dne 28.1.2016 prováděla hlídka Dopravního inspektorátu Policie ČR Nový Jičín dohled nad bezpečností silničního provozu na silnici I. třídy č. 48 se zaměřením na dodržování povolené rychlosti vozidel mimo obec. V 17:05 hodin byla radarovým zařízením RAMER 10C zaznamenána rychlost projíždějícího vozidla osobního automobilu Audi A84E, RZ X, a to 123 km/h v úseku, kde je stanovena rychlost na 90 km/h. Radarové zařízení zaznamenalo rychlost vozidla na 23,3 km ve směru na obec Příbor. Po odečtu odchylky radarového zařízení 4 km/h, činila výsledná rychlost vozidla 119 km/h. Po zastavení vozidla na čerpací stanici Benzina v katastru obce Libhošť, která se nachází ve směru jízdy vozidel od obce Šenov u Nového Jičína k obci Příbor, policista řidiče vozidla vyzval k předložení dokladů potřebných pro řízení a provoz vozidla. V řidiči byl zjištěn žalobce. Policista řidiči sdělil, že jel vozidlem rychlostí 123 km/h v úseku, kde je povolená rychlost 90 km/h, tím porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Dále při kontrole technického stavu vozidla policista zjistil, že vozidlo neprošlo periodickou kontrolou technického stavu vozidla ve stanici technické kontroly. Platnost technické kontroly skončila 17.9.2015. Řidiči bylo sděleno, že užil k jízdě vozidlo, které je technicky nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích z důvodu nepřistavení vozidla k periodické kontrole technického stavu vozidla ve stanovené lhůtě 2 let po poslední kontrole technického stavu a je proto podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., a to tím, že užil k jízdě vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Následně policista ve

služebním vozidle provedl lustraci osoby a vozidla. Řidič policistovi sdělil, že na radu svého právníka chce celou věc postoupit ke správnímu projednání. Policista vypsál tiskopis oznámení přestupku a předložil jej řidiči a poučil jej, že se může k celé věci vyjádřit. Této možnosti řidič nevyužil, jen v místě pro vyjádření vepsal slovo nesouhlasím a tiskopis nepodepsal. Radarové zařízení obsluhovala nstržm. G. D. Ve spise je ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet a.s. Kunovice č. 260/15 ze dne 6.11.2015 s platností do 5.11.2016, který se vztahuje k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C výrobního čísla 10/0008 se závěrem, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Spis obsahuje osvědčení policistky K., která změnila příjmení na Dobiášová, jak plyne z úředního záznamu ze dne 4.2.2016 k obsluze předmětného silničního rychloměru, evidenční karta řidiče, výpis z karty vozidla RZ X s uvedením provozovatelů, z něhož vyplývá, že dne 17.9.2015 končila platnost pravidelné technické prohlídky uvedeného automobilu.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 20.4.2016 ve věci předmětných přestupků bylo zjištěno, že žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 28.1.2016 v 17:05 hodin v katastru obce Libhošť, mimo obec, na silnici I. třídy č. 48 v km 23,3 ve směru jízdy od odbce Nový Jičín na obec Příbor, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec (90 km/h) nejméně o 29 km/h, neboť prokazatelně nejnižší hodnota jeho rychlosti jízdy činila 119 km/h, a k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku. Tímto jednáním měl porušit ust. § 18 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení kromě jiného podle § 59 správního řádu, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, § 33 správního řádu, podle § 73 odst. 2 přestupkového zákona a § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu o tom, že má právo se při ústním jednání vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, k důkazům o nich, rovněž má právo uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, bylo mu sděleno, že tato práva může uplatnit nejpozději v průběhu ústního jednání a že provedením ústního jednání správní orgán ukončí dokazování a ve věci bude vydáno rozhodnutí. Byl poučen také podle § 38 odst. 1 správního řádu o svém právu nahlížet do spisu, činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části (§ 38 odst. 4 správního řádu).

Oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 21.3.2016. K ústnímu jednání, jak plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 20.4.2016 se dostavila zmocněnkyně žalobce paní Š. Š., která u jednání předložila plnou moc žalobce ze dne 18.4.2016. Zmocněnkyně byla seznámena s obsahem spisu, bylo jí umožněno nahlédnout do spisu. Tohoto práva využila v době od 12:35 hodin do 12:45 hodin a se spisovou dokumentací se seznámila. Po seznámení se spisovým materiálem zmocněnkyně požádala o kopii spisu, čemuž bylo vyhověno a v průběhu ústního jednání jí byl celý spis v kopii předán. Správní orgán v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, záznamem o přestupku včetně snímku z měřiče, ověřovacím listem, osvědčením policisty, výpisem z registru vozidel, kartou vozidla, přehledem technických prohlídek, dále správní orgán přečetl podklady pro rozhodnutí, oznámení přestupku, úřední záznam policie o provedené silniční

kontrole, úřední záznam správního orgánu k osvědčení policisty, výpis z evidenční karty řidiče, přehled provozovatelů k označenému vozidlu. Zmocněnkyně žalobce byla dotázána, zda se chce vyjádřit k provedeným důkazům, příp. navrhnout jejich doplnění. Na tento dotaz odpověděla, že žalobce nesouhlasí s naměřenou rychlostí, namítá, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, jelikož při měření došlo k reflexi, která je způsobena odrazem radarových paprsků od svodidel viditelných na fotografii – záznamu o přestupku, tato reflexe způsobila odchylku od měření. Navrhla provést důkaz návodem k obsluze s tím, že se jím prokáže, jak vzniká reflexe. Dále navrhla vyžádat vyjádření výrobce radaru k možnosti vzniku reflexe a účinku reflexe na měřenou rychlost. Přednesla rovněž, že svodidla byla v dosahu radarových paprsků a k prokázání tohoto tvrzení navrhla ohledání místa měření. K tomu, že vozidlo nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku, se nevyjádřila. Dále požádala správní orgán o lhůtu k vyjádření za účelem hlubšího prozkoumání spisového materiálu. Správní orgán na tuto žádost reagoval sdělením, že návrhům se nevyhovuje a lhůta k dalšímu vyjádření ke spisu se neposkytuje a provedením ústního jednání je dokazování ukončeno a ve věci přestupku bude vydáno rozhodnutí. Zmocněnkyně žalobce vzala uvedené sdělení na vědomí, také to, že provedením ústního jednání je dokazování ukončeno a ve věci přestupku bude vydáno rozhodnutí a požádala o jeho zaslání do označené datové schránky. Dále prohlásila, že před podpisem si protokol o jednání přečetla, že byl napsán v souladu s její výpovědí, nežádala změny ani doplnění. Po tomto ústním jednání správní orgán I. stupně spis o žádné další podklady již nedoplňoval.

Rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín ze dne 20.4.2016 č. j. OSČ/29389/2016 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 28.1.2016 v 17:05 hodin v katastru obce Libhošť, mimo obec, na silnici I. třídy č. 48 v km 23,3 ve směru jízdy od obce Nový Jičín na obec Příbor, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec (90 km/h) nejméně o 29 km/h, neboť prokazatelně nejnižší hodnota jeho rychlosti jízdy činila 119 km/h a k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku, tedy tímto jednáním z nedbalosti porušil ust. § 18 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce, a to pokuta ve výši 2.000 Kč. Žalobci dále byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

K namítané vadě výroku krajský soud ve shodě s žalovaným odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4.2.2016 č. j. 7 As 304/2015-40, které vztahuje soud i na projednávanou věc, kdy ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně není obsažena paragrafová specifikace porušení toho kterého ustanovení zvláštního předpisu, na které odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích). Nejvyšší správní soud uvedl, že k zákonem předpokládané identifikaci porušeného ustanovení právní povinnosti plně postačí, je-li toto porušení blíže specifikováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a že opačný výklad by byl

přepjatým formalismem a plně proto postačí, pokud konkrétní ustanovení zvláštního zákona (zákona č. 56/2001 Sb., či prováděcí vyhlášky č. 243/2001 Sb.), k jejichž porušení došlo, jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, či je lze z napadeného rozhodnutí jako celku dovodit alespoň v jejich slovním vyjádření, konec citace. Soud zastává názor, že popis skutku „... k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku“, je naprosto jednoznačný. Příslušné ustanovení zvláštního právního předpisu, tj. 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. a § 37 písm. c) téhož zákona včetně citace těchto zákonných ustanovení, jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 4. Materiální znak přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je správním orgánem I. stupně podrobně odůvodněn na straně 5. S těmito závěry krajský soud souhlasí, v podrobnostech na ně odkazuje. Namítanou nesrozumitelností a nepřezkoumatelností rozhodnutí správního orgánu postiženo není.

Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že byl zkrácen na svém právu na obhajobu s argumentací, že mu správní orgán bezdůvodně neposkytl lhůtu na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, o kterou požádal na ústním jednání. Ze spisu naopak vyplývá, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Jak výše konstatováno, předvolání k jednání bylo žalobci doručeno 21.3.2016, tedy téměř 1 měsíc před termínem jednání, které se konalo 20.4.2016 a žalobce byl řádně poučen o tom, že právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, k důkazům o nich, právo uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může uplatnit nejpozději v průběhu ústního jednání s tím, že provedením ústního jednání správní orgán ukončí dokazování. Tato poučení mu byla dána v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady a při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován. Za situace, kdy téměř celý měsíc před ústním jednáním byl žalobce pasivní, jeho zmocněnkyně se řádně se všemi podklady seznámila u ústního jednání, přitom se nejednalo o žádnou skutkově složitou věc, má soud za to, že postup správního orgánu I. stupně, který žalobci u ústního jednání další dodatečnou lhůtu k „hlubšímu prozkoumání spisového materiálu“, jak přednesla zmocněnkyně žalobce, neposkytl, nelze hodnotit jako nezákonný. Soud považoval provádění důkazu analýzou praxe Městského úřadu Nový Jičín ohledně poskytování lhůty k seznámení se s podklady po ústním jednání, s ohledem na prezentovaný závěr za nadbytečný. V napadeném rozhodnutí žalovaný také dostatečně odůvodnil, proč v daném případě nebylo důvod k poskytnutí další lhůty k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Se závěry žalovaného na straně 2 až 3 napadeného rozhodnutí soud souhlasí. Tvrzení žalobce, že správní orgán své závěry nedostatečně odůvodnil, krajský soud neakceptuje. Současné poznamenává, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného je nutno posuzovat jako jeden celek.

Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně samotného měření, a že v jeho případě mohlo dojít k reflexi. V dané věci měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přitom vyložil, že z ničeho nevyplývá, že by policisté použili měřicí zařízení v rozporu s návodem k obsluze. Co se týče závěrů ohledně správnosti způsobu měření rychlosti, krajský soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť

se s ním zcela ztotožňuje, stejně tak s řádným odůvodněním závěru o tom, že není pochyb o místě měření. Za čirou spekulaci soud považuje argumentaci žalobce, že se snímkem, který byl pořízen rychloměrem, bylo nezákonně manipulováno. Toto tvrzení se neopírá o žádná fakta a ani ze shromážděných důkazních prostředků nevyplývá nic, co by správnost a korektnost informací zachycených na tomto listinném důkazu, že se jedná o fotografii vozidla řízeného žalobcem, čas, rychlost a místo výskytu měřeného vozidla, zpochybňovalo. I k této námitce se žalovaný řádně vyjádřil v napadeném rozhodnutí na straně 5 a vysvětlil také, proč neprovedl žalobcem navržené důkazy návodem k obsluze, důkaz originálem snímku z výstupu z rychloměru, výsledkem příslušníka Policie ČR, který snímek zpracovával, proč neprovedl rekonstrukci měření na místě. Neprovedení důkazů je vysvětleno na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí.

Krajský soud ve shodě s žalovaným neuvěřil tvrzení žalobce, že v daný okamžik vozidlo neřídil a že není pachatelem předmětného přestupku. Tvrzení o tom, že vozidlo neřídil, uplatnil žalobce až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného. Také soud z důvodů, které v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný, považuje skutkovou verzi předestřenu žalobcem v odvolání za neuvěřitelnou. Žalovaný rovněž řádně vysvětlil, proč neprovedl žalobcem navržený důkaz výpovědi svědka pana P. I s tímto odůvodněním soud souhlasí.

K námitce žalobce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu nebylo uvedeno, že s odsouzením údajného přestupku je spojen též bodový postih, krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 As 163/2016-39. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že zákonná úprava neukládá správním orgánem uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku.

Krajský soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. K namítané formě zavinění krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 As 303/2016-37. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění nezahrnuje i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. k) zákona o silničním provozu z nedbalosti a v odůvodnění správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem vysvětlil svůj závěr, že se jednalo o nedbalost vědomou za zjištěného skutkového stavu.

Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.7.2017

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**